

Poetul

Octavian Paler

anunță cetății, pământului că ploaia există,
anunță oamenilor că au datoria să spere. Un poet
în fața unui cer ars, în fața unui câmp pîrjolit
și care nu e în stare să cînte și să creadă în ploi,
să ne aducă aminte că ploaia există, că ea va înflori
pământul bolnav,

așadar un poet care nu e profet al speranței,
un poet cu buzele arse care nu simte nevoia să cînte ploile
lumii

n-a înțeles că poezia e în primul rînd o formă a speranței.
La ce bun poetul, în vreme de secetă?
Să cînte ploile tocmai atunci,
Cînd avem cea mai mare nevoie de ele, cînd ne lipsesc și
ne dor,

cînd soarele arde și mîinile miros a îndoială,
cînd arbori de nisip se risipesc la cea mai mică adiere,
cînd amintirile au gust de eroare și speranța e un cuvînt
difícil

și cel care cîntă ploile riscă să fie disprețuit și lovit
chiar cu pietre, urmărit și de zei și de oameni
pentru nebunia și curajul său care cîntă

ploile, care cîntă torențele cînd oamenii ridică brațele
rămîn răstigniți în aer ca pe dealul Golgotei. Cine să anunțe
ploile

dacă nu poezia? Cine să aibă curajul să vadă pe cerul gol
nori de ploaie,

cine să-și ia riscul de a profeti dacă nu poezia,
cea care a stat cu grecii sub zidurile Troiei
și cea care a coborît cu Dante în Infern?